

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní Mgr. Barborou Berkovou ve věci žalobce **D. S.**, bytem P. 278, zastoupeného Mgr. Davidem Obenrauchem, advokátem se sídlem Kopečná 11, Brno, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Olomouc, Jeremenkova 40a, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 1. 2016, č. j. KUOK 9318/2016, ve věci přestupku,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Městského úřadu Zábřeh (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 2. 11. 2015, č. j. 2015/1787/DO-MUZB-10, byl žalobce uznán vinným spácháním přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2. a písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých předpisů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterých se měl dopustit tím, že dne 16. 7. 2015 při řízení motorového vozidla

tov. zn. Alfa Romeo GT 1.9 JTD, reg. zn. X na silnici č. I/44 ve směru od obce Šumperk k obci Zábřeh, v úseku obchvatu kolem obce Postřelmov překročil stanovenou rychlost jízdy mimo obec (90 km/h) minimálně o 62 km/h, neboť mu byla silničním rychloměrem Minispeed 2000 naměřena rychlost 157 km/h, tj. při zvážení možné odchylky měřicího zařízení $\pm 3 \%$ rychlost 152 km/h, a dále následně při kontrole nepředložil policistovi řidičský průkaz, čímž porušil § 6 odst. 12 a 18 odst. 3 zákona o silničním provozu. Za spáchání uvedených přestupků mu byla uložena pokuta ve výši 6.000 Kč, a dále zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců od právní moci uvedeného rozhodnutí. Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 28. 1. 2016, č. j. KUOK 9318/2016 zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného. Namítal, že správní orgán I. stupně projednal věc bez přítomnosti žalobce v rozporu s § 74 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), jelikož se tento řádně a včas dvakrát omluvil z důvodu nemoci a důvod své omluvy doložil lékařským potvrzením. Správní orgán přitom mohl odročit jednání třeba jen o pouhý týden, kdy nadto nehrozilo časově riziko, že by nebylo možné věc řádně projednat. Žalovaný měl tudíž rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušit a vrátit mu věc k dalšímu řízení. Dále namítal, že správní orgán I. stupně sám nedoplnil relevantní důkazy a neseznámil s nimi žalobce. Správní orgán jednal v rozporu s § 55 s. ř., neboť při zjišťování skutkového stavu by se neměl spokojit s úředními záznamy, nýbrž by měl doplnit dokazování o výslech svědků. Rozhodnutí je tak dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2007, č. j. 1 As 11/2007-70 nepřezkoumatelné.

Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. Ve vztahu k posouzení náležitosti omluv žalobce z ústních jednání odkázal na odůvodnění uvedené v napadeném rozhodnutí. Důvodnost námítky týkající se zjišťování skutkového stavu je dle žalovaného vyvrácena obsahem správního spisu, z něhož vyplývá, že správní orgán I. stupně nevycházel toliko z úředního záznamu, nýbrž ze záznamu měření, zachyceném na nosiči CD, který je součástí spisu. Za takových okolností by byl výslech policistů nadbytečným důkazem, jak judikoval i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011-54.

Při jednání soudu dne 30. 3. 2017 žalobce zdůraznil, že jeho jednání nebylo účelové, přičemž první ústní jednání nařízené ve věci se nekonalo, tudíž omluvenku doručit nemohl, při druhém jednání byl pak nemocen, proto doručil správnímu orgánu I. stupně omluvenku až později.

Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Žalobce považuje za nejzávažnější porušení jeho procesních práv skutečnost, že ve věci bylo jednáno v jeho nepřítomnosti. Krajský soud se tudíž zabýval otázkou,

zda správní orgány správně posoudily omluvu žalobce z jednání nařízeného na den 2. 11. 2015 jako nikoli náležitou.

Podle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích koná o přestupku správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2012, č. j. 1 As 55/2012-32: *„zákon nestanoví přesné ustanovení toho, jak by měla náležitá omluva vypadat. Posouzení náležitosti omluvy nebo důležitosti důvodu bránícího účasti u jednání spadá do diskrečního oprávnění svěřeného správnímu orgánu ustanovením § 74 zákona o přestupcích“*. Pojem „náležitá omluva“ byl proto již v judikatuře soudů rozhodujících ve správním soudnictví opakovaně vykládán. S odkazem na dřívější judikaturu shrnul podmínky náležité omluvy Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013 – 23, takto: *„Aby mohla být omluva obviněného z přestupku z nařízeného ústního jednání považována za náležitou, musí být splněny tři podmínky: 1) Obviněný se musí omluvit neodkladně, tedy ihned, jakmile mu to okolnosti dovolí. Z toho pohledu nebude náležitá např. omluva učiněná těsně před jednáním z důvodu, o němž obviněný věděl a mohl jej sdělit již dříve. 2) V omluvě musí být uveden důvod, který obviněnému účast na jednání znemožňuje. Tomuto požadavku nevyhoví např. omluva s vágním odvoláním se na vyřizování důležitých záležitostí. 3) Důvod omluvy musí být doložen, obviněný tedy musí své tvrzení v rámci objektivních možností prokázat.“*

Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že předvolání k jednání na den 2. 11. 2015 bylo žalobci doručeno dne 23. 10. 2015, tedy s dostatečným předstihem. Dále uvedl, že se jednalo o v pořadí již druhou omluvu z jednání, přičemž důvod omluvy z prvního jednání, nařízeného na den 14. 10. 2015, žalobce nedoložil. Žalobce omluvu z jednání zaslal dne 2. 11. 2015 prostřednictvím veřejné datové sítě bez uznávaného elektronického podpisu, přičemž jako důvod omluvy uvedl, že „má od pátku opět angínu“ a že „omluvenku od lékaře“ zašle ihned, jakmile mu to zdravotní stav dovolí. Žalovaný dále uvedl, že přílohou odvolání byly dva tiskopisy nazvané „Výměnný list – poukaz k odbornému vyšetření, ošetření, ústavnímu léčení“, z čehož první byl datován dnem 14. 10. 2015 a je v něm uvedeno sdělení lékaře: „nemocen od 7. 10. 2015 – kontrola 2. 11. 2015“, a dále druhý je datován dnem 29. 10. 2015 a tatáž lékařka uvedla: „nemocen od 12. 10. 2015 dosud, kontrola 30. 10. 2015“. Z uvedených zjištění dospěl žalovaný k závěru, že omluva nebyla učiněna včas, neboť měl-li žalobce dle svého tvrzení angínu „od pátku“, čímž byl pravděpodobně myšlen nejbližší předchozí pátek 30. 10. 2015, bylo možné po žalobci požadovat, aby omluvu zaslal dříve a nikoli až v den jednání. Dle žalovaného je obecně známou skutečností, že angínu nelze „vyležet“ přes víkend, tudíž nemohl očekávat, že by mohl být v pondělí uzdraven. Dále žalovaný uvedl, že z doložených sdělení lékařky nadto nevyplývá, že by byl žalobce upoután na lůžko, či že by byla z jiných závažných zdravotních důvodů vyloučena jeho schopnost dostavit se ke správnímu orgánu k projednání přestupku. Žalovaný rovněž poznamenal, že postup žalobce se jeví být účelovým, a to z důvodu, že mu byla v obou případech vystavována lékařská potvrzení zpětně, neboť měl být nemocen již

7 dní před vydáním prvního a dokonce 17 dní před vydáním druhého potvrzení, a dále z důvodu „překrývání se předložených potvrzení, kdy potvrzení o druhé nemoci bylo vystaveno ještě před stanovenou kontrolou v případě první nemoci. Konečně žalovaný uvedl, že ačkoli měl být žalobce dle druhého potvrzení ze dne 29. 10. 2015 nemocen již od 12. 10. 2015 a dle svých tvrzení nebyl s to z důvodu zdravotního stavu opustit dům, vyzvedl si dne 23. 10. 2015 na poště v Podolí u Brna zásilku obsahující předvolání.

Citovanému hodnocení náležitosti omluvy ze dne 2. 11. 2015 nelze ze strany krajského soudu ničeho vytknout.

K bezodkladnosti omluvy jako součásti požadavků na náležitou omluvu lze podpůrně poukázat na § 59 s. ř. in fine, kde se v souvislosti s omluvou z osobní účasti při úkonu správního orgánu výslovně hovoří o povinnosti se bezodkladně omluvit. Vzhledem k obdobné funkci omluvy ve smyslu § 59 správního řádu a omluvy ve smyslu § 74 zákona o přestupcích dopadají na omluvu shodné požadavky z hlediska její bezodkladnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 8. 2015, č. j. 9 As 68/2015 – 27). Požadavek bezodkladnosti omluvy byl do zákona vtělen zejména proto, že nařízením jednání na určitý termín jsou pro tento den jednak blokovány kapacity správního orgánu, a dále má stanovení termínu ústního jednání dopad i na další osoby (např. v případě předvolání svědků). S ohledem na omezené kapacity správních orgánů a nutnost minimalizace zásahů do práv třetích osob je proto nevhodné, aby docházelo na poslední chvíli k přesunu termínu již nařízeného jednání.

V posuzované věci lze proto s žalovaným souhlasit v tom, že žalobcem zasláná omluva ze dne 2. 11. 2015, týkající se jeho nepřítomnosti na jednání konaném téhož dne, nebyla s ohledem na popsání okolností učiněna včas, tj. bezprostředně poté, co se žalobce dle vlastních tvrzení o důvodu své neschopnosti dostavit se k jednání správního orgánu dozvěděl. Hodnocení předmětné omluvy jako nenáležité z hlediska včasnosti, tudíž bylo zcela na místě. Skutečnost, že žádné další osoby k jednání nebyly předvolány na posuzovaném závěru ničeho nemění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2012, č. j. 1 As 116/2012-25).

Krajský soud se dále ztotožňuje s žalovaným i v tom, že správní orgán I. stupně nepochybil, když předmětnou omluvu hodnotil jako nikoli řádnou z hlediska prokázání jejích důvodů, přičemž přihlédl i k dosavadnímu průběhu řízení (v pořadí již druhá omluva z jednání při neprokázání důvodnosti první omluvy). V hodnocení předložených lékařských zpráv krajský soud plně odkazuje na citované hodnocení žalovaného, které považuje za vyčerpávající a plně se ztotožňuje i s hodnocením předložených lékařských zpráv..

Krajský soud má tudíž shodně s žalovaným za to, že správní orgán I. stupně nepochybil a nikterak nevybočil ze zákonných mezí, když za popsání situace projednal věc bez přítomnosti žalobce, neboť zaslano omluvu hodnotil jako nenáležitou, tj. v rozporu s § 74 odst. 1 zákona o přestupcích.

Důvodnost druhého žalobního bodu byla, jak správně uvedl žalovaný ve vyjádření k žalobě, vyvrácena obsahem správního spisu a rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, z nichž vyplývá, že závěr o skutkovém stavu neučinil správní orgán I. stupně toliko na podkladě úředního záznamu, sepsaného policií dne 17. 7. 2015, nýbrž učinil skutková zjištění z fotodokumentace a ze záznamu měření, zachyceném na nosiči CD, který je součástí spisu, přičemž tyto důkazy byly řádně provedeny u jednání dne 2. 11. 2015.

Správní orgány tedy při svém rozhodování vyšel z dostatečně zjištěného skutkového stavu věci a nepochybil, pokud nepřistoupil k dalšímu dokazování výpověďmi svědků - zasahujících policistů, neboť svědci by neuvedli ve věci nic jiného než co vyplývá již z provedených listinných důkazů. Neobstojí proto námitka žalobce, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s § 55 s. ř. (nehledě na skutečnost, že uvedené ustanovení upravuje provádění důkazu svědeckou výpovědí a žalobce nekonkretizuje, v jakém směru se měl správní orgán I. stupně tomuto ustanovení zpronevěřit).

Na základě výše uvedeného krajský soud v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když plně procesně úspěšnému žalovanému nevznikly podle obsahu spisu v tomto soudním řízení žádné náklady přesahující jeho obvyklou úřední činnost.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

V Olomouci dne 30. března 2017

Mgr. Barbora Berková v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Šárka Harazinová